

vi ligeledes foreslaaet en Bestemmelse med Hensyn til Enker, fraskilte, fraseparerede eller forladte Hustruer. Grunden til denne Ændring beror paa, at der i den nugældende Valglovs § 1 a. i Slutningen, er en Sætning, der lyder saaledes om Enker, fraskilte, fraseparerede og forladte Hustruer, at hvis de i det sidste Aar efter Samlivets Ophør med deres Mænd have holdt sig fri for Fattigunderstøttelse, skulde de have Valgret til Kommunen. Naar man altsaa i den nugældende Lov har indsat denne Bestemmelse for fraskilte og separerede Kvinder eller Enker, at de kunne faa Valgret til Kommunen, naar de i det sidste Aar have holdt sig fri for Fattighjælp, forekommer det os retfærdigt, at den samme Bestemmelse kommer til at gælde for Mænd, saa at vi ogsaa med Hensyn til dem indsætte denne Bestemmelse, at det kommer an paa, om de i det sidste Aar have holdt sig fri for Fattighjælp, medmindre den skulde være eftergivet eller tilbagebetalt. Jeg kan endvidere tilføje, at rundt omkring i Europas Lande ere Valgretsbetingelserne ikke nær saa indskrænkede med Hensyn til Fattighjælp, som de ere her i Danmark. Man er saavel i England og Tyskland som andetsteds gaaet meget videre i Retning af, at Fattighjælp ikke skulde have hindrende Virkninger overfor Valgret, end man er herhjemme. Der er ingen Anledning til, at Danmark som et lille Land i saa Henseende skulde gaa i Spidsen med at opretholde disse strenge Betingelser om Fattighjælps Virkning overfor Valgretten.

Der er et Par Ord, som nogle maaske kunde synes indeholdt en overflødig Bestemmelse, og det er Ordene: „medmindre den er eftergivet eller tilbagebetalt“. Vi have nemlig den Bestemmelse i vor Fattiglovgivning, at en Person, der har faaet Fattighjælp, og som i de sidste 5 Aar har holdt sig fri for Fattighjælpen, har Ret til at faa denne Fattighjælp eftergivet ved Andragende til Kommunalraadet, og saa er der en Bestemmelse om, at en Person, der har modtaget Fattighjælp, men som i det sidste Aar har holdt sig fri for Fattighjælp, kan faa den eftergivet ved Ansøgning til Kommunalbestyrelsen, altsaa hvis Kommunalbestyrelsen bevilger det. Man skulde da synes, at Følgen af disse Bestemmelser maatte være, at Fattighjælp, der var givet i det sidste Aar, ikke kunde eftergives. Imidlertid har man saadanne Tilfælde, hvor Fattighjælp virkelig er bleven eftergivet. Jeg kan henvise til den Lov, der udkom efter den forrige Konges

Død, Loven af 30. Marts 1906, hvor der var en ret betydelig Ophævelse af Fattighjælps Følger. Man kunde ogsaa tænke sig, at Lovgivningen under ekstraordinære vanskelige Forhold, ved stor Arbejdsløshed, kunde vedtage en ekstraordinær Ophævelse af Fattighjælp. Jeg mener derfor, at Ordene maa blive staaende. — Dette er altsaa to mindre Ændringer, som vi maa kræve, dersom vi virkelig skulde imødekomme de Ønsker, der findes ude i Befolkningen med Hensyn til den kommunale Valgret.

Jeg vender mig dernæst til de to store Ændringer, som ere Hovedtanken i det fremsatte Lovforslag, og jeg gaar først til Opholdsbestemmelsen for at se, hvorledes den Opholdsbestemmelse, der er sat ind i den gældende kommunale Valglov, har virket. Det maa maaske være mig tilladt at rekapitulere, hvorledes Forholdet var efter den tidligere Lov. Til at faa kommunal Valgret i København hørte der, at man havde Bopæl, og at man havde svaret sin sidst ansatte Skat af den den Gang krævede laveste Skatteindtægt: 1,000 Kr. Borgerrepræsentantvalgene i København faldt i Marts, og Valglisten af Begyndelsen af Aaret paa Grundlag af det foregaaende Aars Skatteansættelse. Opholdsbestemmelsen var altsaa i København efter den tidligere Valglov lidt over 1 Aar, i Regelen $1\frac{1}{4}$ Aar. Paa Frederiksberg var 1 Aars Ophold og direkte Skat til Kommunen Betingelserne for Valgretten. I Provinsbyerne lød Regelen, at man skulde have haft Bopæl og svaret direkte Skat til Kommunen i det forudgaaende Kalenderaar. Men dette Udtryk „det forudgaaende Kalenderaar“ er ved ministerielle Cirkulærer og Praksis efterhaanden blevet fortolket saaledes, at det skulde ikke betyde, at man skulde have haft Bopæl og svaret direkte Skat i hele det forudgaaende Kalenderaar. Jeg kan henvise ærede Medlemmer, der ønske at se lidt nærmere om dette, til Schou: Købstædernes Forfatning og Styrelse, Pag. 421, hvor han opgør og forklarer dette Forhold. Valgene afholdtes tidligere i Januar Maaned. For at komme paa Valglisten behøvede den vedkommende kun at være bleven optaget paa Tillægsligningen i det foregaaende Kalenderaar. Han behøvede altsaa kun at have svaret Skat i det sidste Kvartal af dette. Opholdsbestemmelsen indskrænkede sig i Købstæderne altsaa til omtrent $\frac{1}{4}$ Aar.

I Landkommunerne var Regelen den, at man skulde have boet i Kommunen og